

satte. Eller ere vore Vande saa fiskefattige, at det ikke kan betale sig at fiske i dem? Det antager jeg heller ikke, at mange ville paastaa. Nej, Sagen er den, at Fiskerierhvervet her i Landet har været Samfundets Stedbarn. Da vi vedtog Forsikringsloven af 1898, blev det udtalt, at denne vilde omfatte et Antal af 120,000 Mennesker, medens det lille Lovforslag, som vi her have med at gøre, ikke en Gang omfatter 12,000, altsaa næppe en Tiendedel af det før nævnte Tal, og Fiskeriet er dog et af vore naturlige Erhverv fra Oldtiden. Men Sagen er, at vi have kælet for Industrien, Industrien har været vort Kælebarn, og det er den den Dag i Dag, derved at vi yde den stor Beskyttelse. Vort naturlige Erhverv derimod, som Fiskeriet har været i lange Tider, have vi betragtet som Stedbarn. Jeg nævner ikke dette for at komme ind paa en Afhandling om, hvad vi kunne gøre af større Ting for Fiskerne, f. Eks. Anlæg af Havne, men jeg nævner det som Anbefaling for det foreliggende Lovforslag. Netop fordi Forslaget omfatter saa faa og som Følge af, at vi ikke ville faa ret mange til at yde det Bidrag, som bliver nødvendigt, skulle vi tage velvillig paa Forslaget og se at faa det gennemført i denne Samling, og saa hurtig som muligt. Det var som sagt for saaledes at anbefale Forslaget, at jeg har forlangt Ordet.

Fr. Petersen: Jeg skal begynde med at takke den højtærede Indenrigsminister og de Mænd, som med ham have taget Initiativet til dette Lovforslag, og som have faaet Forslaget saa vidt, at det nu ligger paa dette Tings Bord, og jeg skal tillige udtale det Ønske, at det maa lykkes at bringe det videre til Afslutning. Der er saa meget mere Grund til at takke de Mænd, som have sat Arbejde ind paa denne Sag, som jeg nok tror, at vi allesammen ere villige til at erkende, at hvis nogen Klasse af Befolkningen trænger til let Adgang til Ulykkesforsikring, er det netop Fiskerbefolkningen, de mange Ulykestilfælde, undertiden større, undertiden mindre, som indtræde, bekræfte jo dette, og der er saa meget mere Grund for Samfundet til at skabe Ulykkesforsikring netop paa dette Punkt, som Ulykker, der ske blandt Fiskerbefolkningen, i Reglen ramme ikke blot enkelte Individuer, men meget ofte et betydeligt Antal paa en Gang i Modsætning til, hvad der er Tilfældet paa mange andre Omraader, hvor man har skabt Ulykkesforsikring. Jeg behø-

ver ikke at gaa langt tilbage for at se, hvor store Ulykker, der have ramt enkelte Dele af det danske Rige, og i denne Forbindelse maa jeg minde om, at det ikke er saaledes, som det er blevet udtalt her i Salen i Dag, at det blot er paa Vestkysten af Jylland, at Ulykker i stort Omfang kunne indtræffe, men at der for faa Aar siden ogsaa i Østersøen — ovre ved Bornholm — skete en meget stor Ulykke. — At Ordningen af den her omhandlede Ulykkesforsikring frembyder mange Vanskeligheder, kunne vel alle være enige om, og navnlig maa man efter at have hørt det ærede Ilte kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) indrømme, at der kan fremsættes en Del Betænkeligheder mod forskellige af de Bestemmelser, som findes i Lovforslaget. Jeg mener imidlertid, at man, hvorledes det end gaar, maa se at overvinde alle disse Betænkeligheder. Paa en Del mindre væsentlige Punkter trænger Lovforslaget efter min Mening til Ændringer; imidlertid forekommer det mig, at der bør gøres alt muligt for, at en Lov, som skaber Adgang til Forsikring for Fiskere, kan komme i Stand saa hurtig som muligt. Jeg maa tilstaa, at naar jeg ser paa Lovforslaget og spørger mig selv om Udsigterne til, at dets Hensigt kan naas, stiller det sig saaledes for mig, at jeg navnlig er i Tvivl om, hvorvidt man kan faa Fiskerne til at træde ind i den paatænkte Forsikringsforening, saaledes, at de komme til at nyde godt af den, hvorvidt man altsaa kan faa dem alle til at erlægge den foreslaaede aarlige Ydelse paa 5 Kr. I den Henseende har jeg en vis Erfaring fra Færøerne, hvor vi have haft en privat Forening, som ganske vist langt fra skaffede den forsikrede saa store Fordele, som det foreliggende Lovforslag vil skaffe, men Kontingentet var ogsaa kun en å to Kr. om Aaret, og alligevel har det været vanskeligt at faa Folk til at melde sig ind i den.

Endskønt jeg saaledes har stor Sympati for Sagen og ønsker, at den hurtigst muligt maa kunne ordnes ad Lovgivningens Vej, har jeg dog nogle Betænkeligheder. Jeg skal saaledes nævne Bestemmelsen i § 2, hvor jeg synes, at det ikke ses klart, hvad der skal forstaaes ved Arbejdsgiver og hvad ikke, idet de Udtryk, der her findes, kunne fortolkes paa meget forskellig Maade, eftersom man saa vidt muligt vil drage alle Arbejdsgivere med ind under Bestemmelsen eller saa vidt muligt lade dem blive udenfor. Jeg tror derfor, det vilde være heldigt, om der